

Prøvelse af det omhandlede Spørgsmaal, e n stem m i g e n erklæret sig for den i Lovforslaget optagne strengere Regel om Betingelserne for en gyldig Vedtagelse af at nægte Udvøvelsen af den i Almindelighed tilstaaede Jagtret for alle Medetere; og Regjeringen har derfor et kunnet finde sig besøiet til at fravige samme.

Der er foretaget en Redaktionsforandring af Paragraphens første Deel, da det Paafølgende udtryffeligen viser, at Jagtretten i Fællig ogsaa skal følge med Brugten af Jorden. Af samme Grund er i §§ 6. og 10 brugt Ordet Grundbesidderne istedetfor Eierne.

ad § 3.

Det har været undergivet forskjellige Meninger i Lagthinget, om den Afstand tilhavs fra Fuglebjerget, inden hvilken der ei maa skydes, burde bestemmes til en halv Mill eller en Fjerdingvei; men en overveiende Pluralitet har erklæret sig for det Første, hvilket derfor er optaget i Thingets Lovforslag, og Amtmanden har senere anbefalet dette Resultat med den Bemærkning, at det paa Havet er vanskeligt nøie at beregne Afstanden med det blotte Øie, og at det, hvis man formindskede Afstanden til en Fjerdingvei, let turde hænde, at Hensigten med Lovbestemmelsen ikke opnaædes. Forbudet mod Skydning i Nærheden af Urer (de fra Bjergene nedstyrte Klippestykker) er motiveret derved, at Fuglen lægger i disse sne Ueg, og da Fuglearten Skarven, som paa Færøerne ansees for en delikat Spise, ikke forlader dette Opholdssted hele Aaret, er Fredningstiden udstrakt til samme Tid.

Den særegne Bestemmelse om Fredningen af Myggenæsholmen har sin Grund deri, at Beboerne af Myggenæs har en for dem ikke uvigtig Indtægt af Sule n, hvilken Fugleart alene bygger paa Myggenæsholmen, hvor den har sit Tilhold fra 25de Januar til 25de October.

ad § 4.

Der har været temmelig deelte Meninger i Lagthinget om Hensigtsmæssigheden af den her foreskrevne Indskrænkning (10 imod 6 Stemmer). Amtmanden har ved at fremsende Lovudkastet anbefalet samme med den Bemærkning, at det hidtil altid har været Tilfældet,

at kun Beboerne af den Øsigd, hvortil Fuglebjerget hører, ere blevne ansete berettigede til at tage Hellefugl, men at det dog er blevet tilstedet Andre, ogsaa at fange denne Fugl, naar de hos Eierne af Fuglebjerget anholdt om Tilladelse dertil, hvilken Tilladelse i Regelen ikke nægtes. For nu at forebygge Tvivligheder, vil det være det Hensigtsmæssigste, at det forbliver ved det Bestaaende, saa at Tilladelse skal indhentes fra Bjergets Eier, inden nogen Udenbøigdsboende maa tage Hellefugl.

Dmanflei, som kun bruges paa enkelte Steder paa Øerne, bestaaer deri, at man, naar Fuglen sidder lavt i Fuglebjerget, men dog høiere end man kan række med Flekstangen, fra Baaden gjør Allarm med Aarerne for at skræmme den paa Flugt. Fuglen søger da Øen, idet den gjør en skæv Linie i sin Flugt ned imod samme, og da man forud veed dette, saa ligger Baaden i en saadan Afstand fra Landet, at Fuglen ved at flyve ned kommer i Nærheden af samme. 2 Mand sidde i Baaden med Flekstænger og fange de Fugle, som de kunne række. Vel kan man paa den Maade fange mange Fugle, men desuagtet er dog Brugten af Dmanflei mislig; thi den megen Allarm gjør Fuglen sky, og der kan da ikke fanges saameget paa de andre paa Øerne brugelige Maader.

ad § 7.

Paa Grund af den Fordeel, som man troede at kunne vente sig af Ederfuglens Fredning paa Færøe, blev allerede ved Rescript af 23de Juni 1784 blandt Andet forbudt at skyde den eller paa anden Maade med Hunde eller Garn at fange og ødelægge den under Straf af en Gylben (80 Rb.) for hver Ederfugl, som saaledes blev dræbt eller ødelagt.

Imidlertid er denne Bestemmelse ikke bleven overholdt paa Færøerne, og Amtmanden har, ved at indsende Udkastet, bemærket, at det er bitterligt, at der aarligen skydes mangfoldige Ederfugle, uden at nogenstunde Nogen derom bliver overbevist. Ederfuglene have ikke hidtil og ville efter hans Formening aldrig bygge i noget betydeligt Antal paa Færøerne, og han troer ikke, at der nogenstunde er produceret mere